

Sygn. akt I PK 315/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa B. C.

przeciwko Stowarzyszeniu "E." z siedzibą w Ł.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 czerwca 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Łomży

z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt III Pa 19/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Łomży w sprawie z powództwa B.C. przeciwko Stowarzyszeniu „E.” z siedzibą w Ł. o odszkodowanie, oddalił apelację strony pozwanej i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Strona pozwana zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna w świetle przytoczonego zarzutu naruszenia art. 45 § 1 k.p., albowiem Sąd drugiej instancji przyjmując, że rozsyłanie przez powódkę wiadomości pocztą elektroniczną do dyrektorów placówek zarządzanych przez pozwanych, zawierających ocenę

sposobu zarządzania stowarzyszeniem i wyciągi bankowe z rachunku stowarzyszenia, jak również przekazanie kodów dostępu do bankowości internetowej stowarzyszenia nie może stanowić podstawy utraty zaufania pracodawcy do pracownika, odwołał się do kryteriów umyślności i następstw zachowania pracownika. W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona również z uwagi na naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., albowiem Sąd drugiej instancji w sposób uniemożliwiający kontrolę kasacyjną uzasadnił orzeczenie w ten sposób, że nie jest wiadomym, czy skorygował ocenę Sądu pierwszej instancji, że zarzut z punktu czwartego wypowiedzenia nie spełnia wymogów z art. 30 § 4 k.p. oraz czy zbadał zasadność tego zarzutu na gruncie art. 45 § 1 k.p. Zdaniem skarżącego uzasadnienie cechuje niespójność i sprzeczność wewnętrzna stanowiska Sądu drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania,

że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił spójną argumentację, a dokonana ocena okoliczności faktycznych i związane z tym zastosowanie art. 45 § 1 k.p. mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Brak jest również w sprawie podnoszonego przez skarżącego oczywistego naruszenia przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 45 § 1 k.p. Podnoszone przez stronę pozwaną argumenty odnoszą się w istocie tylko do kwestii zastosowania tego przepisu w konkretnych okolicznościach faktycznych sprawy. Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił argumentację wskazującą, że brak było w świetle okoliczności sprawy podstaw do wypowiedzenia stosunku pracy z powodu utraty zaufania do pracownika. Ponadto w judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743). Natomiast zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną w tych wyjątkowych wypadkach, gdy uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji zawiera tak kardynalne braki, że niemożliwe jest dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli kasacyjnej (wyroki Sądu Najwyższego: z 2 grudnia

2014 r., I UK 139/14, LEX nr 1621322; z 28 listopada 2014 r., I CSK 735/13, LEX nr 1545043). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało zredagowane w sposób umożliwiający stwierdzenie, jakie ustalenia co do faktów i ocena prawna zdecydowały o wyniku postępowania w sprawie.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).